

„Maar dat hoop ik toch niet. Dat zou vreeselijk zijn, dan kreeg hij juist het weer als het op zijn ergst was. Zou je dat denken, juffrouw?”

„Wel neen, maak u maar niet ongerust! De dokter is hier niet van vandaag of gisteren; hij weet wel hoe het er toegaat bij stormweer.”

„Hebt je dikwijls zulk weer hier bijgewoond, juffrouw?”

„Dat zou ik denken? Zal ik het raam maar sluiten?”

„Neen, neen, ik zie 't zoo graag!”

En zij bleef voor het raam staan.

„Nu ieder zijn meug, zei de boer, en braadde zijn haas met huid en haar. Ik zou 't anders niet aan u zeggen dat u het graag zag. U zat hier te rillen als een blad.”

„Dat is niets, dat kan ik niet helpen!”

En zij bleef voor het raam staan, aangetrokken en tevens afgestooten door het ijsselijke gezicht van den storm, die zich langzaam voorbereidde; de zon had het reeds lang opgegeven tegen de wolken strijd te voeren; dikke zwarte balken hadden haar afgesloten haar en haar stralen, slechts zelden brak er een door en wierp een akelig vaalgele lichtstreep over het grauwe kleeed. De golven bruischten niet meer, zij brulden; de wind kwam aangezet van ver uit het Zuiden en maakte een gedruisch als kwam hij aangereeden op een ontzaggelijk voertuig over hooge ijzeren

wegen; hij begon te hameren op de daken, hij siste door de straten, hij speelde met het schuim en wierp het hooger, hooger, steeds hooger, om den hemel te tarten, die ook steeds zwarter en dreigender werd.